

OMBRA NÒMADA

Títol original: *Nomad Shadow* **Direcció i guió:** Eimi Imanishi **Països:** EUA, Espanya, França **Durada:** 82 min **Any:** 2025 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Nadhira Mohamed, Suleiman Filali, Omar Salem, Eddami Elabed, Chekh Mehdi, Khadija Najem Allal... **Música:** Clara Aguilar **Fotografia:** Frida Marzouk **Distribuïdora:** Stendhal Films **Estrena a Espanya:** 2/10/2026
No recomanada per a menors de 12 anys
Versió original en àrab i espanyol, amb subtítols en català

SINOPSI

Una jove inconformista és deportada al seu país, el Sàhara Occidental, després d'haver viscut deu anys a Espanya. Incapaç d'adaptar-se a les normes rígides de la seva família, busca escapar-se i s'uneix a una xarxa de traficants d'haixix. (FilmAffinity)

SOBRE LA PEL·LÍCULA

"Ombra nòmada" i el repte de portar la intimitat de la qüestió sahrauí al Festival de Toronto

Eimi Imanishi dirigeix Nadhira Mohamed en una de les coproduccions espanyoles que desembarquen aquesta setmana a la secció Centrepiece de la cita canadenc

Amb el Lleó d'Or del **Festival de Venècia** ja lliurat i en possessió de tota una llegenda com **Jim Jarmusch**, els focus del planeta cinema **es giren ara cap al Canadà**. Allà va començar a celebrar-se aquest cap de setmana passat el **Festival de Toronto** (TIFF), potser el certamen més rellevant de tot el continent americà i un dels aparadors clau de les pel·lícules destinades a marcar el pas durant el proper any. Com que no podia ser d'una altra manera, i com ja comença a ser tradició quan s'acaba l'estiu, **són diverses les coproduccions espanyoles les que salten l'Atlàntic** i es posen de llarg al festival. Una de les més importants d'aquesta edició serà **Ombra nòmada**, dirigida per **Eimi Imanishi** i protagonitzada per **Nadhira Mohamed**, i que aquesta mateixa nit viurà la seva estrena al certamen canadenc. Poques hores abans que actriu i realitzadora viatgessin cap a Toronto, totes dues han parlat amb Kinòtico sobre què significa la presència del film **a la secció Centrepiece**, en què l'any passat ja es va poder veure *Los tortuga*.

"És un somni poder portar les audiències de Toronto al món del Sàhara Occidental, sobretot després de passar amb un curtmetratge el 2016 que tractava d'un tema semblant. Aquesta vegada tinc l'oportunitat de portar més audiències al món del Sàhara i explorar més profundament els temes d'identitat i pertinença a través d'una protagonista captivadora, que lluita per la seva vida després de la seva deportació", explica a aquest mitjà Imanishi, que després de *Battalion to my beat* torna a abordar la qüestió del Sàhara, però aquesta vegada des d'un punt de vista més familiar: Nadhira Mohamed és la Mariam, una noia de trenta anys d'origen sahrauí ja feta a la vida a Barcelona **a qui deporten i que es veu atrapada en una realitat que ja no sent com seva**. Mentre espera l'ajuda dels seus amics, la jove comença a reconnectar amb el seu passat i a adquirir els costums locals, com desfent d'alguna manera el procés d'assimilació.

"No soc actriu, no em dedico a la interpretació i no és una cosa que m'agradi especialment ni m'atregui. Em fa pànic. M'encanta, això sí, com a forma d'arribar a altres persones, d'explicar històries. I més en el moment històric i geopolític en què estem. **El cinema és una gran eina per arribar a les cases i l'Eimi em va conquerir amb el guió**", comença a relatar Mohamed, que atén Kinòtico encara amb l'armilla de la Creu Roja posada de la seva tasca diària. I segueix: "És un problema. **Perquè la nostra societat no està tan acostumada a fer cinema** i menys fet per una dona. Però em va encantar, perquè crec que és hora d'entrar dins les cases dels sahrauís i conèixer les experiències, a banda de la política, que travessem", apunta sincera i reconeixent que, potser per primera vegada, no li ve de gust polititzar una part de la seva experiència perquè hi ha altres violències "que no es veuen i cal explicar".

"Al seu nucli, és una història d'identitat i autorealització que va més enllà de les nacionalitats, i per **això crec que la pel·li arribarà a ressonar amb més persones**. Entenc els límits de l'abast del cinema d'art, però sé que la gent sahrauí veurà la pel·lícula i es veurà reflectida d'una manera nova en la forma de narrativa, i això m'importa molt", aporta la directora, abans que Mohammad pugui aportar llum sobre per què hem trigat tant a veure aquests relats al cinema, més enllà de les responsabilitats polítiques d'Espanya, per exemple. **"Som un poble molt hermètic culturalment. Hi ha pànic a exposar la nostra intimitat al món**. El cinema sempre l'hem aprofitat des d'altres llocs, veient molt de cinema egipci o libanès. [...]"

Matías G. Rebolledo – 8/9/2025 - Kinotico.es